

Tusen hälsningar och lyckönskningar från alla vänner och bekanta och lika mycket som från någon af

Brors
tillgifnaste
R.

10 290 J. V. SNELLMAN - J. R. TENGSTROM 22.V
1845
HUB, Kellgreniana

Käre Broder Robert!

Hjertlig tack för Dina bref isynnerhet det sednaste, varma och vänskapsfulla, som rätt gjort godt om bröstet.

20 Till de rykten, det omförmäler, kan jag intet säga, men beder Dig låta verkden tro, att prat är prat och intet vidare. Skulle jag blifvit förlofvad, så hade jag säkert någon kunskap derom, och hvad jag visste det skulle Din Fader med den vörndnad och tillgifvenhet, jag är Honom skyldig och med innerlig glädje hyser, snart äfven veta på annan väg än ryktets. Säg Honom detta, säg att min tystnad ännu icke är något svar till Hans sednaste mig kära skrifvelse, utan att jag snart skall svara omständligen. För Honom och Dig och öfriga i Familjen bör jag dock för frågans skull förtro, att, hvad som ännu icke skett, kan ske, om intet i mina närvarande förhållanden förändras,

30 Skulle det förmälas, att jag varit sjuk, och detta oroa Edert så ädla deltagande, så har saken G(ud) V(are) L(ov) intet att betyda. Jag hoppas det åtminstone. Arbete, nattvak, golfdrag och förnämligast orolig sjäät ådrogo mig en våldsamt tillstöt, en häftig blocongestion åt de ädlare delarne, serdeles bröstet. Likväl kunde den affären icke ens tvinga mig i sjuksäng eller från mina vanliga sysselsättningar, emedan lyckligtvis Pingstdagarnes ferie samtidigt inträffade. Jag hade t. o. m. nästan varje dag våra valedicenter i enskild upptuktan. Ännu vill litet sitta vid af den för mig ovana processen. Jag har nemligen på tolf år icke förtärt en gran medicin och aldrig släppt något till af min brusande blod. Nu måste jag deran med båda delarne. Tag icke den sistnämnda sjukdomsorsaken på det löjligen; översätt den hellre med samvetosoro,

40 hvaraf man i mina skor kan hafva nog, då det ena eller andra steget i lifvet skall tagas,

Men apropos af all denna oro. Din egen tyckes icke vara ringa. Och illa vore det eljest vid de åren. Den »oändliga vägsträckan» till Kuopio kunde kanske blifva kort nog, om här i sommar vore, som det borde vara. Men jag har ej rätt reda på, huru dermed blir. Sjelf känner Du det säkert bättre. Och om det blir, som det bör, så gör mig derbredvid glädjen att komma och lefva några veckor hos mig. Utrymme finnes i huset nog och godt förråd på skralt traktamente. Till det sednare hörer Saimas toma spalters ifyllnad, hvarmed jag icke skulle anstå att till en

50 del belasta Dig. Finska läres här också lika godt som i ödemarken. Öfversättningar till och från behövas för hvarje tidningsnummer. Dessutom komma två Finska noveller att under sommaren tryckas och korrigeras. Litteraturblad tränga äfven på utan all ända. Filosofi har mitt bibliotek nog, fastän mitt hufvude börjar blifva fattigt derpå. Jag finge ju då anledning och tillfälle att göra liten påfyllnad.

Hvad jag har att svara på Ditt förra, bref, lemnar jag till annan gång. Både nu och allt framgent till terminens slut pressas jag grundligen af dagliga pröfningsexamina på klasserna, af valedicenterna, räkenskaper, examensförteckningar, meritlistor o. s. v. Sedan får jag liten ro att tänka på annat.

Sist åter två kommissioner, till beslut på detta egoistiska bref. Är Fredrik Ehrström frisk? Jag fruktar att han icke på posten uttagit bref härifrån. De angå brådsnkande affärer och min oro öfver att icke hafva erhållit en rad till upplysning är stor. Skulle så illa vara att den hedersvännen åter ligger neder, så åtag Dig det ovana bestyret, hvarom brefven förmåla. Säg också Guldsmeden Mellin i förbigående, att han har ett bref på posten, hvarpå jag väntar svar. Låt mig med första möjliga veta något om Ehrströmska affären. Ledsna icke vid den möda jag gör dig.

Vörndnadsfull och tillgifven helsning till alla i Familjen. Tack sjelf för Ditt vänskapsfulla deltagande och räkna fortfarande på upprigtigt svar.

Joh. Vilh. Snellman

Kuopio d. 22 Maj.

291 J. V. SNELLMAN – J. L. WENNBERG 26. V 1845
HUB, JVS handskriftssamling

Ljufva, ljufva, Goda Älskade!

Förlåt, förlåt detta namn och förlåt dessa rader. Men der det gäller allt, hvad jag i denna stund vet vara jordisk lycka, alla mina förhoppningar på någon frid i lifvet, der bör det ju mig förlåtas, att jag tillgriper hvarje redlig utväg för att bereda mig ett lyckligare öde, än det som nu hotar, om icke redan är afgjort.

Jag behöfver icke upprepa det tusen gånger sagda, hvad som gjort min oro och väckt ständiga tvifvel på framtiden. Ljufva barnets ungdom, min ålder, se der, hvad som gjort mitt qual. Endast till det goda, veka hjertat har jag ställt mitt hopp, så mycket förnuftet fått rum att beräkna jemte den dunkla känsla, som fört mig till ett barn, och hvilken jag så gerna velat anse för en blid Försynens vink. Jag har då tänkt: jag behöfver tillgifvenhet, hvarest mitt hjerta lifvet igenom törstat; jag behöfver ett fridfullt hem, ett ordnad, stilla rum, der annan glädje trivfes, än den stormande, hvilken för mig icke mera har något lockande; jag behöfver en själ, som fattar och med deltagande följer mina sträfvanden för det allmänna, hvilka hittills ensamt uppehållit mitt lif, men hvilka äfven gjort det tomt på stilla frid ock lycksalighet, emedan jemte dem ingen hvila för min själ funnits; jag behöfver maka och barn, för hvilka jag tillika kan sträfva och arbeta, för att af mitt arbete ega annan tillfredställelse, än det sparsamma ofta kalla bifallets; ty frukten af sitt arbete för det allmänna ser mannen sällan, men han kan ljuft njuta den, då han derjemte arbetar för de sinas lycka.

Jag sökte allt detta, och att jag sökte det hos ett barn. Derför har jag ingen annan ursäkt än den känsla, som så mäktigt drog mig till Henne. Mitt samvete förtröstade jag med den tanken: Hennes hjerta är vekt och bildbart, och det skall lära att förstå, hvad min kärlek begär. Men